

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.496 van 22 juli 2002
in de zaak A. 123.994/VII-27.269.**

In zake : Frans MONS,
die woonplaats kiest bij
advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1

tussenkommende partij :

Rafaël MOUTON,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Frans MONS op 17 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit (van) 27 juni 2002 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen de beslissing nr. 44013/6/A/3/MM/KVDS/TDB dd. 1 juli 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan de heer Raphaël MOUTON, Dries 39, 9070 Heusden, om een inrichting gelegen te 9070 Heusden, Dries 39, te hernieuwen (...)", alsmede tot het opleggen van een dwangsom "van 25.000 euro per dag dat er toch nog verder zou worden geëxploiteerd, dit na betekening van het tussen te komen arrest";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juli 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. ROELANDTS, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat J. GOETHALS die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat A. PATYN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De tussenkomst

Overwegende dat Rafaël MOUTON, houder van de bestreden milieuvergunning, met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De tussenkomende partij exploiteert een landbouwbedrijf in Destelbergen, deelgemeente Heusden. De inrichting ligt in woongebied en paalt aan een op 12 december 1964 vergunde verkaveling, waarin verzoeker woont, vlak naast de inrichting.

Op 7 februari 1978 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen een exploitatievergunning, voor een termijn van vijftien jaar, voor :

- 120 runderen;
- 6.000 kippen;
- 980 varkens.

Op 21 mei 1992 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen akte van de aangifte van de opslag van 665 m³ dierlijke mest en van een voederopslag van 23 ton.

Op 25 februari 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen voor een termijn van tien jaar een milieuvergunning voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;
- 115 zeugen en 805 mestvarkens;
- de opslag van 1.200 m³ dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout.

Op 29 juli 1993 acht de bevoegde minister in beroep de exploitatie onbestaanbaar met de woonomgeving, omdat de inrichting binnen het woongebied aanleiding geeft tot niet aanvaardbare geurhinder; hij verleent echter om billijkheidsredenen een vergunning voor een termijn van vijf jaar, die het de exploitant mogelijk moet maken te herlocaliseren.

Op 12 juni 1997 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor de exploitatie voor een nieuwe termijn van twee jaar, om alsnog herlocalisatie mogelijk te maken.

In het besluit wordt gesteld dat, gelet op de ligging in een dichtbevoond woongebied, op geringe afstand van de dichtstbijwonenden, geur- en lawaaihinder als reëel te beschouwen zijn.

Na beroep door verzoeker brengt de bevoegde minister de dierenaantallen (oorspronkelijk 117 runderen, 115 zeugen en 805 mestvarkens) terug tot :

- 110 runderen;
- 97 zeugen en 680 mestvarkens.

Op 4 februari 1999 dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor de hernieuwing van de vergunning, voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;
- 97 zeugen en 680 mestvarkens;
- de opslag van 1.600 m³ dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering.

Op 1 juli 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen om billijkheidsredenen de gevraagde vergunning, behalve voor de 200 kippen waarvoor de lopende vergunning vervallen bleek.

De vergunning geldt voor een termijn tot 8 februari 2003.

Verzoeker en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen dienen beroep in tegen deze vergunning.

Op 20 december 1999 wordt door de minister in beroep beslissing genomen : er wordt vergunning verleend tot 8 februari 2003;

Verzoeker diende tegen deze vergunning op 15 maart 2000 bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in.

Bij arrest nr. 88.472 van 29 juni 2000 heeft de Raad van State de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van die vergunning.

Deze werd nietigverklaard bij arrest nr. 101.779.

Daarna werd de beroepsprocedure, ingeleid door verzoeker en het college van burgemeester en schepenen, door de verwerende partij hernomen.

Het bestreden besluit verklaart de beroepen van verzoeker en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen ongegrond, en bevestigt de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 juli 1999 houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning, zoals hoger omschreven, voor een termijn verstrijkend op 8 februari 2003;

3. Beoordeling

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat deze gegevens bij lezing van het verzoekschrift, prima facie moeten vaststaan, opdat de Raad van State, binnen korte tijdspanne en na een summier onderzoek zou kunnen beslissen of de voorwaarden om in de gegeven omstandigheden de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen, voorhanden zijn; dat het beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de uitzondering moet blijven, aangezien de rechten van verdediging van de andere partijen in dat geval tot het strikte minimum worden herleid en het normaal verloop van een rechtspleging bij de Raad van State ernstig wordt verstoord; dat de tussenkomende partij stelt dat zij niet de tijd heeft gehad de middelen te analyseren en te beantwoorden, en deze onbesproken laat om zich “te gedragen naar de wijsheid” van de Raad van State; dat zulks, gelet op de korte vaststellingstermijn eigen aan deze kort gedingprocedure niet als een louter dilatoir manoeuvre kan worden afgedaan; dat de verwerende partij ook opmerkingen maakt omtrent het, volgens haar, te uitgebreid karakter van het verzoekschrift dat bestaat “uit 29 kort betypte pagina’s”:

Overwegende dat verzoeker blijkbaar zelf niet onmiddellijk overtuigd is van het kennelijk karakter van de onwettigheid van de bestreden beslissing, vermits hij in het verzoekschrift vijf middelen, waarvan één bestaande uit twee onderdelen ontwikkelt, waarin hij meer dan 20 rechtsregels of -beginselen geschonden acht;

Overwegende dat de vergunning werd verleend voor het exploiteren van een gemengd landbouwbedrijf met 110 runderen en 777 varkens, en dit voor een termijn verstrijkend op 8 februari 2003; dat verzoeker stelt dat het bedrijf van de tussenkomende partij reeds bestond sinds juni 1965, en geleidelijk is uitgebreid;

Overwegende dat verzoeker, die reeds 25 jaar ter plaatse woont, wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij beweert te zullen ondergaan, gewag maakt van bij wijlen onhoudbare geurhinder, aanzienlijke lawaaioverlast, ernstige visuele hinder, verkeersonveiligheid, een slordige en zelfs gevaarlijke manier van

exploiteren en een aantasting van de waarde van zijn eigendom; dat hij stelt dat door de bestreden beslissing de situatie -die reeds jaren aanhoudt- door de verwerende partij wordt bestendigd; dat hij daaraan toevoegt dat in vergelijking met de situatie anno 1999-2000 er op vandaag niets is gewijzigd, de ruimtelijke context dezelfde is gebleven, er geen bijkomende geurhinderbeperkende maatregelen werden opgelegd en de exploitatie steeds dezelfde is gebleven;

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel rechtstreeks moet voortvloeien uit de bestreden beslissing zelf; dat, prima facie, volgens de uitleg die verzoeker zelf verstrekt, de hinder waarvan hij gewag maakt reeds bestond vóór het afleveren van de aangevochten milieuvergunning; dat zulk nadeel te dezen niet in aanmerking kan worden genomen; dat verzoeker niet aantoont dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het ingeroepen nadeel onmiddellijk zou doen verdwijnen; dat dit, krachtens de vergunning zelf alleszins in beginsel op 8 februari 2003 zal gebeuren;

Overwegende dat derhalve op het eerste gezicht niet is voldaan aan de in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden; dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden verworpen; dat de vordering tot het opleggen van een dwangsom dienvolgens eveneens moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Rafaël MOUTON in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juli tweeduizend en twee, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

E. BREWAEYS.